

Hogyan „utalt be” Ampovics tanár úr a Gellért fürdőbe?

Abban az időben, a Puskás Technikum néhány tanára vaskalaposan komolyan vette az egyenruha-viseletet. Kötelező volt a gomblyukjelvény és az egyensapka a sapkajelvényvel. Ha rájött az ellenőrizhetnék valamely tanár úrra, akkor a kapun csak az előírt egyen szerelésben megérkezőket engedte be. Így aztán a földszinti osztályok heteseinek sűrűn kellett a Gyáli úti járdán kuncsorgóknak sapkát, jelvényt kidobálni. (Az már becsületbeli ügy volt, hogy a kölcsönruházattal beérkező azonnal visszaadta a cuccot annak az osztálynak, melynek hetese kiadta számára az ablakon.)

Én a Délinél szálltam fel 7 óra körül a 63-as villamosra, általában mindig ugyanarra. Ezen iskolatársaim, sőt osztálytársaim közül is voltak már néhányan. Ők a Moszkva tér előtt szálltak fel. Mindannyiunk „nagy kedvence”, Ampovics Gergely tanár úr a Déli után, a Mikó utcánál szállt fel a villamosra. (2019. január végéig ott volt a Magyar Telekom székháza).

Negyedéves koromban, egy napos májusi reggelen, a szokásos útvonalon indultam a Gyáli útra. A Délinél már tömve volt, a benőtt oldalú csuklós. Felszálltam és osztálytársam mellé tolakodtam. Ampovics tanár úr, mint mindig az első ajtón érkezett és 5-6 méterre állt meg tőlünk. Hangos „Jó reggelt kívánunkkal” köszöntöttük. Ránk nézett, biccentett, felcsillant a szeme és mosolygós arccal megkérdezte a tömegben átkiáltva: „Hol a diáksapka?” „Érces” hangjával elnyomva a villamos zaját.

Mivel nem volt a fejünkön diáksapka, és szerinte a Nagyvárad tér felé tartó 63-as villamos már a Gyáli út felé vezető úton van, többünktől elkérte az ellenőrző könyvét. Azonnal megragadta a tollát, és beírta a következő szöveget:

**„Gyermeke a mai napon nem az előírt felszerelésben jött az iskolába,
ezért MEGINTEM.**

Budapest, 1967. május 22.

*Ampovics Gergely
szaktanár”*

Miután elkészült egy-egy intő beírásával, az utasok legnagyobb elképedésére vissza is küldte az ellenőrzőt. A tömegben a munkába siető bácsik és nénik kézről-kézre adták az intőkönyvet, míg az a címzett Puskás-diákhhoz – köztük hozzám is – vissza nem ért. A Gellért térre érve mindenkinek már be volt írva Ampovics tanár az napi intője. Elolvasva a jól ismert szöveget, becsuktam az ellenőrző könyvet és visszatettem a táskámba. Egy pillanatra felmerült bennem, hogy felveszem az ott lapuló egyensapkát. Nemeceknél is nagyobb áruló lettem volna a többiek szemében. Szerencsémre éppen fékezett a villamos és kinyitotta az ajtókat, melyre hirtelen elhatározásból, másik két diákkal leszálltunk. Ha már van egy aznapra datált intőnk, akkor felesleges bemenni a Gyáli útra. – Gellért tér? Gellért-hegy? Gellért Szálló? Gellért fürdő? ... legyen. (Ha jól emlékszem, 5 Ft volt a belépő. Akkor 1 kg kenyeret 3 Ft-ért adtak.)

Epilógus: A következő hetiofi órán osztályfőnököm, Henci bácsi megkérdezte: „Ladisz! Hol voltál az elmúlt hét ominózus napján? Be vagy írva hiányzónak!” Ekkor én flegmán elővettem az ellenőrző könyvemet és bemutattam Ampovics Gergely adott napra datált intőjét. Henci bácsi csodálkozva mondta: „Hát, ha intőt kaptál, akkor biztos bent kellett lenned! Gergely tévedhetetlen, a „lányok” hülyeséget írtak be.” és kitörölte az ellógott órák bejegyzését.

Ampovics tanárúr már régen elhunyt. Isten nyugosztalja! Ezt Neki most írom le először, mert nagyon utáltam, de...

Ha ma reggel 7 órakor ott álldogáltam volna a villamosmegállóban a Körút - Hollán sarkán és valamilyen csoda folytán leszállt volna a Tanárúr a sárga villamosról, majd megkérdezte volna:

„Teneked nagyon ismerős a fizimiskád! Nem jártál véletlenül a Puskásba, a Gyáli útra?”

Oda jártam Tanárúr. 53 éve, 1967-ben érettségiztem.

„Akkor, Te elmúltál 65 éves!

Mit kereset az utcán? Eriggy haza! Meg ne lássalak még egyszer az utcán!

Igen Tanárúr! Futok!

Kérdés:

Vannak-e ma is „Ampovics tanáruak” és dörgedelmükre haza kotródnak-e a mai „Ladiszok”?

Budapest, 2020. április 6.

Dr. Horváth László Ferenc